

Άσμα ηρωικό και πένθιμο για τον χαμένο ανθυπολοχαγό της Αλβανίας

Δημοσιεύτηκε στις Παρασκευή, 26 Οκτωβρίου 2012 20:42 | Γράφτηκε από τον/την Φιλούμενος |

 Share < 70 Tweet < 8 Email < 0 Share < 111

Αξιολόγηση Χρήστη: / 0

Χειρότερο Καλύτερο **Αξιολόγηση**

24grammata

του Οδυσσέα Ελύτη

Με την έκρηξη του Ελληνοϊταλικού πολέμου ο Οδυσσέας Ελύτης επιστρατεύεται ως ανθυπολοχαγός. Στις 12 Δεκεμβρίου με το τάγμα του εισδύει στη Βόρεια Ήπειρο. Το 1941 τον βρίσκει σχεδόν ετοιμοθάνατο. Μεταφέρεται στα Ιωάννινα και με τη βοήθεια μιας νοσοκόμου γλιτώνει τον θάνατο. Μεταφέρεται στην Αθήνα. Η ανάρρωση του συμπίπτει με την εισβολή των Γερμανών στην Αθήνα. Από το 1944, μετά την απελευθέρωση, ο ποιητής αρχίζει να δημοσιεύει έργα του που έχουν σχέση με τον πόλεμο.

Το 1945 δημοσιεύεται στο Τετράδιο η ελεγεία του Ελύτη «Άσμα ηρωικό και πένθιμο για τον χαμένο ανθυπολοχαγό της Αλβανίας». Στο ποίημα ο λυρισμός αφομοιώνει ένα επεισόδιο από τον πόλεμο και τον κάνει τραγούδι. Παρά το υπερρεαλιστικό στοιχείο, στο Άσμα χρησιμοποιείται η φωνή και ο ρυθμός της δεκαπεντασύλλαβης παράδοσης του δημοτικού τραγουδιού. (radio-theatre.blogspot.com)

Α΄

Εκεί που πρώτα εκατοικούσε ο ήλιος
Που με τα μάτια μιας παρθένας άνοιγε ο καιρός
Καθώς εχινόιζε απ' το σκούνημα της μυγδαλιάς ο αγέρας
Κι άναβαν στις κορφές των χόρτων καβαλάρηδες

Εκεί που χτύπαγεν η οπλή ενός πλάτανου λεβέντικου
Και μια σημαία πλατάγιζε ψηλά γη και νερό
Που όπλο ποτέ σε πλάτη δεν εβάραινε
Μα όλος ο κόπος τ' ουρανού
Όλος ο κόσμος έλαμπε σαν μια νεροσταγόνα
Πρωί, στα πόδια του βουνού

Τώρα, σαν από στεναγμό Θεού ένας ίσκιος μεγαλώνει.

Τώρα η αγωνία σκυφτή με χέρια κοκαλιάρικα
Πιάνει και σβήνει ένα ένα τα λουλούδια επάνω της
Μες στις χαράδρες όπου τα νερά σταμάτησαν
Από λιμό χαράς κείτουνται τα τραγούδια
Βράχοι καλόγεροι με κρύα μαλλιά
Κόβουνε σιωπηλοί της ερημιάς τον άρτο.

Χειμώνας μπαίνει ως το μυαλό. Κάτι κακό
Θ' ανάγει. Αγριεύει η τρίχα του αλογόβουνου

Τα όρνια μοιράζονται ψηλά τις ψίχες τ' ουρανού.

Β´

Τώρα μες στα θολά νερά μια ταραχή ανεβαίνει

Ο άνεμος αρπαγμένος απ' τις φυλλωσιές
Φυσάει μακριά τη σκόνη του
Τα φρούτα φτύνουν το κουκούτσι τους
Η γη κρύβει τις πέτρες της
Ο φόβος σκάβει ένα λαγούμι και τρυπώνει τρέχοντας
Την ώρα που μέσ' από τα ουράνια θάμνα
Το ούρλιασμα της συννεφολούκαινας
Σκορπάει στον κάμπου το πετσί θύελλα ανατριχίλας
Κι ύστερα στρώνει στρώνει χιόνι χιόνι αλύπητο
Κι ύστερα πάει φρουμάζοντας στις νηστικές κοιλάδες
Κι ύστερα βάζει τους ανθρώπους ν' αντιχαρετίσουνε:
Φωτιά ή μαχαίρι!

Γι' αυτούς που με φωτιά ή μαχαίρι κίνησαν
Κακό θ' ανάψει εδώ. Μην απελπίζεται ο σταυρός
Μόνο ας προσευχηθούν μακριά του οι μενεξέδες!

Γ´

Γι' αυτούς η νύχτα ήταν μια μέρα πιο πικρή
Λιώναν το σίδερο, μασούσανε τη γης
Ο Θεός τους μύριζε μπαρούτι και μουλαροτόμαρο

Κάθε βροντή ένας θάνατος καβάλα στον αέρα
Κάθε βροντή ένας άντρας χαμογελώντας άντικρυ
Στο θάνατο —κι η μοίρα ό,τι θέλει ας πει.

Ξάφνου η στιγμή ξαστόχησε κι ήβρε το θάρρος
Καταμέτωπο πέταξε θρύψαλα μες στον ήλιο
Κιάλια, τηλέμετρα, όλμοι, κέρωσαν!

Εύκολα σαν χασές που σκίστηκεν ο αγέρας!
Εύκολα σαν πλεμόνια που άνοιξαν οι πέτρες!
Το κράνος κύλησε από την αριστερή μεριά...

Στο χώμα μόνο μια στιγμή ταράχτηκαν οι ρίζες
Ύστερα σκόρπισε ο καπνός κι η μέρα πήε δειλά
Να ξεγελάσει την αντάρα από τα καταχθόνια

Μα η νύχτα ανασηκώθηκε σαν πατημένη οχιά
Μόλις σταμάτησε για λίγο μες στα δόντια ο θάνατος—
Κι ύστερα χύθηκε μεμιάς ως τα χλωμά του νύχια!

Δ´

Τώρα κείτεται απάνω στην τσουρουφλισμένη χλαίνη
Μ' ένα σταματημένο αγέρα στα ήσυχα μαλλιά
Μ' ένα κλαδάκι λησιμονιάς στ' αριστερό του αυτί
Μοιάζει μπαξές που τού 'φυγαν άξαφνα τα πουλιά
Μοιάζει τραγούδι που το φίμωσαν μέσα στη σκοτεινιά
Μοιάζει ρολόι αγγέλου που εσταμάτησε

Μόλις είπανε «γεια παιδιά» τα ματοτσίνορα
Κι η απορία μαρμάρωσε...

Κείτεται απάνω στην τσουρουφλισμένη χλαίνη.
Αιώνες μαύροι γύρω του
Αλυχτούν με σκελετούς σκυλιών τη φοβερή σιωπή
Κι οι ώρες που ξανάγιναν πέτρινες περιστέρες
Ακούν με προσοχή·
Όμως το γέλιο κήκε, όμως η γη κουφάθηκε
Όμως κανείς δεν άκουσε την πιο στερνή κραυγή
Όλος ο κόσμος άδειασε με τη στερνή κραυγή.

Κάτω απ' τα πέντε κέδρα
Χωρίς άλλα κεριά
Κείτεται στην τσουρουφλισμένη χλαίνη·
Άδειο το κράνος, λασπωμένο το αίμα
Στο πλάι το μισοτελειωμένο μπράτσο
Κι ανάμεσ' απ' τα φρύδια—
Μικρό πικρό πηγάδι, δαχτυλιά της μοίρας
Μικρό πικρό πηγάδι κοκκινόμαυρο
Πηγάδι όπου κρύνει η θύμηση!
Ω! μην κοιτάτε, ω μην κοιτάτε από πού του-
Από πού του 'φυγε η ζωή. Μην πείτε πώς
Μην πείτε πώς ανέβηκε ψηλά ο καπνός του ονείρου
Έτσι λοιπόν η μια στιγμή Έτσι λοιπόν η μια
Έτσι λοιπόν η μια στιγμή παράτησε την άλλη
Κι ο ήλιος ο παντοπινός έτσι μεμιάς τον κόσμο!

Ε΄

Ήλιε δεν ήσουν ο παντοπινός;
Πουλί δεν ήσουν η στιγμή χαράς που δεν καθίζει;
Λάμψη δεν ήσουν η αφοβιά του σύγνεφου;
Κι εσύ περβόλι ωδείο των λουλουδιών
Κι εσύ ρίζα σγουρή φλογέρα της μαγνόλιας!

Έτσι καθώς τινάζεται μες στη βροχή το δέντρο
Και το κορμί αδειανό μαυρίζει από τη μοίρα
Κι ένας τρελός δέρνεται με το χιόνι
Και τα δυο μάτια πάνε να δακρύνουν—
Γιατί, ρωτάει ο αϊτός, πού 'ναι το παλικάρι;
Κι όλα τ' αϊτόπουλ' απορούν πού 'ναι το παλικάρι!
Γιατί, ρωτάει στενάζοντας η μάνα, πού 'ναι ο γιος μου;
Κι όλες οι μάνες απορούν πού να 'ναι το παιδί!
Γιατί, ρωτάει ο σύντροφος, πού να 'ναι ο αδερφός μου;
Κι όλοι του οι σύντροφοι απορούν πού να 'ναι ο πιο μικρός!
Πιάνουν το χιόνι, καίει ο πυρετός
Πιάνουν το χέρι και παγώνει
Παν να δαγκάσουνε ψωμί κι εκείνο στάζει από αίμα
Κοιτούν μακριά τον ουρανό κι εκείνος μελανιάζει
Γιατί γιατί γιατί να μη ζεσταίνει ο θάνατος

Γιατί ένα τέτοιο ανόσιο ψωμί
Γιατί ένας τέτοιος ουρανός εκεί που πρώτα εκατοικούσε ο ήλιος!

ΣΤ΄

Ήταν ωραίο παιδί. Την πρώτη μέρα που γεννήθηκε
Σκύψανε τα βουνά της Θράκης να φανεί
Στους ώμους της στεριάς το στάρι που αναγάλιαζε·
Σκύψανε τα βουνά της Θράκης και το φτύσανε
Μια στο κεφάλι, μια στον κόρφο, μια μέσα στο κλάμα του·
Βγήκαν Ρωμιοί με μπράτσα φοβερά
Και το σηκώσαν στου βοριά τα σπάργανα...
Ύστερα οι μέρες τρέξαν, παράβγαν στο λιθάρι
Καβάλα σε φοραδοπούλες χοροπήδηξαν
Ύστερα κύλησαν Στρυμόνες πρωινοί
Ωσπου κουδούνισαν παντού οι τσιγγάνες ανεμώνες
Κι ήρθαν από της γης τα πέρατα
Οι πελαγίτες οι βοσκοί να παν των φλόκων τα κοπάδια
Εκεί που βαθιανάσαινε μια θαλασσοσπηλιά
Εκεί που μια μεγάλη πέτρα εστέναζε!

Ήταν γερό παιδί·
Τις νύχτες αγκαλιά με τα νεραντζοκόριτσα
Λέρωνε τις μεγάλες φορεσιές των άστρων
Ήταν τόσοσ ο έρωτας στα σπλάχνα του
Που έπινε μέσα στο κρασί τη γένη όλης της γης,
Πιάνοντας ύστερα χορό μ' όλες τις νύφες λεύκες
Ωσπου ν' ακούσει και να χύσ' η αυγή το φως μες στα μαλλιά του
Η αυγή που μ' ανοιχτά μπράτσα τον έβρισκε
Στη σέλα δυο μικρών κλαδιών να γρατσουνάει τον ήλιο
Να βάφει τα λουλούδια
Ή πάλι με στοργή να σιγονανουρίζει
Τις μικρές κουκουβάγιες που ξαγρύπνησαν...
Α τι θυμάρι δυνατό η ανασαμιά του
Τι χάρτης περηφάνιας το γυμνό του στήθος
Όπου ξεσπούσαν λευτεριά και θάλασσα...

Ήταν γενναίο παιδί.
Με τα θαμπόχρυσια κουμπιά και το πιστόλι του
Με τον αέρα του άντρα στην περπατησιά
Και με το κράνος του, γυαλιστερό σημάδι
(Φτάσανε τόσο εύκολα μες στο μυαλό
Που δεν εγνώρισε κακό ποτέ του)
Με τους στρατιώτες του ζερβά δεξιά
Και την εκδίκηση της αδικίας μπροστά του
—Φωτιά στην άνομη φωτιά!—
Με το αίμα πάνω από τα φρύδια
Τα βουνά της Αλβανίας βροντήξανε
Ύστερα λιώσαν χιόνι να ξεπλύνουν
Το κορμί του, σιωπηλό ναυάγιο της αυγής
Και το στόμα του, μικρό πουλί ακελάηδιστο

Και τα χέρια του, ανοιχτές πλατείες της ερημίας
Βρόντηξαν τα βουνά της Αλβανίας
Δεν έκλαψαν
Γιατί να κλάψουν
Ήταν γενναίο παιδί!

Z'

Τα δέντρα είναι από κάρβουνο που η νύχτα δεν κορώνει.
Χιμάει, χτυπιέται ο άνεμος, ξαναχτυπιέται ο άνεμος
Τίποτε. Μεσ στην παγωνιά κουρνιάζουν τα βουνά
Γονατισμένα. Κι από τις χαράδρες βουίζοντας
Απ' τα κεφάλια των νεκρών η άβυσσο ανεβαίνει...
Δεν κλαίει πια ούτ' η Λύπη. Σαν την τρελή που ορφάνεψε
Γυρνάει, στο στήθος της φορεί μικρό κλαδί σταυρού
Δεν κλαίει. Μονάχ' από τα μελανά ζωσμένη Ακροκεραύνια
Πάει ψηλά και στήνει μια πλάκα φεγγαριού
Μήπως και δουν τον ίσκιο τους γυρνώντας οι πλανήτες
Και κρύψουν τις αχτίδες τους
Και σταματήσουν
Εκεί στο χάος ασθμαίνοντας εκστατικοί...

Χιμάει, χτυπιέται ο άνεμος, ξαναχτυπιέται ο άνεμος
Σφίγγεται η ερημιά στον μαύρο της μποζά
Σκυφή πίσω από μήνες-σύννεφα αφοουκράζεται
Τι να `ναι που αφοουκράζεται, σύννεφα-μήνες μακριά;
Με τα κουρέλια των μαλλιών στους ώμους —αχ αφήστε την—
Μισή κερί μισή φωτιά μια μάνα κλαίει —αφήστε την—
Στις παγωμένες άδειες κάμαρες όπου γυρνάει αφήστε την!
Γιατί δεν είναι η μοίρα χήρα κανενός
Κι οι μάνες είναι για να κλαιν, οι άντρες για να παλεύουν
Τα περιβόλια για ν' ανθούν των κοριτσιών οι κόρφοι
Το αίμα για να ξοδεύεται, ο αφρός για να χτυπά
Κι η λευτεριά για ν' αστραφτογεννιέται αδιάκοπα!

H'

Πέστε λοιπόν στον ήλιο νά `βρει έναν καινούριο δρόμο
Τώρα που πια η πατρίδα του σκοτείνιασε στη γη
Αν θέλει να μη χάσει από την περηφάνια του·
Ή τότε πάλι με χώμα και νερό
Ας γαλαζοβολήσει αλλού μιαν αδελφούλα Ελλάδα!
Πέστε στον ήλιο νά `βρει έναν καινούριο δρόμο
Μην καταπροσωπήσει πια μήτε μια μαργαρίτα
Στη μαργαρίτα πέστε νά `βγει μι' άλλη παρθενιά
Μη λερωθεί από δάχτυλα που δεν της πάνε!

Χωρίστε από τα δάχτυλα τ' αγριοπερίστερα
Και μην αφήστε ήχο να πει το πάθος του νερού
Καθώς γλυκά φουσα ουρανός μες σ' αδειανό κοχύλι
Μη στείλτε πουθενά σημάδι απελπισιάς
Μόν' φέρτε από τις περιβόλες της παλικαριάς

Τις ροδωνιές όπου η ψυχή του ανάδευε
Τις ροδωνιές όπου η ανάσα του έπαιζε
Μικρή τη νύφη χρυσαλλίδα
Που αλλάζει τόσες ντυμασιές όσες ριπές το ατλάζι
Στον ήλιο, σαν μεθοκοπούν χρυσόσκον' οι χρυσόμυγες
Και παν με βιάση τα πουλιά ν' ακούσουνε απ' τα δέντρα
Ποιου σπόρου γέννα στόλωσε το φημισμένο κόσμο!

Θ´

Φέρτε καινούρια χέρια τι τώρα ποιος θα πάει
Ψηλά να νανουρίσει τα μωρά των άστρων!
Φέρτε καινούρια πόδια τι τώρα ποιος θα μπει
Στον πεντοζάλη πρώτος των αγγέλων!
Καινούρια μάτια —Θε μου— τι τώρα πού θα παν
Να σκύψουν τα κρινάκια της αγαπημένης!
Αίμα καινούριο τι με ποιο χαράς χაίρε θ' ανάψουν
Και στόμα, στόμα δροσερόν από χαλκό κι αμάραντο
Τι τώρα ποιος στα σύννεφα θα πει «γεια σας παιδιά!»

Μέρα, ποιος θ' αφηγήσει τα ροδακινόφυλλα
Νύχτα, ποιος θα μερέψει τα σπαρτά
Ποιος θα σκορπίσει πράσινα καντήλια μες στους κάμπους
Ή θ' αλλάξει θαρρετά κατάντικρυ απ' τον ήλιο
Για να ντυθεί τις θύελλες καβάλα σ' άτρωτο άλογο
Και να γενεί Αχιλλέας των ταρσανάδων!
Ποιος θ' ανεβεί στο μυθικό και μαύρο ερημονήσι
Για ν' ασπαστεί τα βότσαλα
Και ποιος θα κοιμηθεί
Για να περάσει από τους Ευβοϊκούς του ονείρου
Νά 'βρει καινούρια χέρια, πόδια, μάτια
Αίμα και λαλιά
Να ξαναστυλωθεί στα μαρμαρένια αλώνια
Και να ριχτεί —αχ τούτη τη φορά—
Και να ριχτεί του Χάρου με την αγιοσύνη του!

Γ´

Ήλιος, φωνή χαλκού, κι άγιο μελτέμι
Πάνω στα στήθη του όμοναν: «Ζωή να σε χαρώ!»
Δύναμη εκεί πιο μαύρη δε χωρούσε
Μόνο με φως χυμένο από δαφνόκλαδο
Κι ασήμι από δροσιά μόνον εκεί ο σταυρός
Άστραφτε, καθώς χάραζε η μεγαλοσύνη
Κι η καλοσύνη με σπαθί στο χέρι πρόβελνε
Να πει μεσ' απ' τα μάτια του και τις σημαίες τους «Ζω!»

Γεια σου μωρέ ποτάμι οπού 'βλεπες χαράματα
Παρόμοιο τέκνο θεού μ' ένα κλωνί ρογδιάς
Στα δόντια, να ευωδιάζεται από τα νερά σου·
Γεια σου κι εσύ χωριατομουσμουλιά που αντρείευες
Κάθε που 'θελε πάρει Αντρούτσος τα όνειρά του·

Κι εσύ βρυσούλα του μεσημεριού που έφτανες ώς τα πόδια του
Κι εσύ κοπέλα που ήσουν η Ελένη του
Που ήσουν το πουλί του, η Παναγιά του, η Πούλια του
Γιατί και μια μόνο φορά μες στη ζωή αν σημάνει
Αγάπη ανθρώπου ανάβοντας
Άστρον απ' άστρο τα κρυφά στερεώματα,
Θα βασιλεύει πάντοτε παντού η θεία ηχώ
Για να στολίζει με μικρές καρδιές πουλιών τα δάση
Με λύρες από γιασεμιά τα λόγια των ποιητών

Κι όπου κακό κρυφό να το παιδεύει—
Κι όπου κακό κρυφό να το παιδεύει ανάβοντας!

ΙΑ´

Κείνοι που επράξαν το κακό — γιατί τους είχε πάρει
Τα μάτια η θλίψη πήγαιναν τρικλίζοντας
Γιατί τους είχε πάρει
Τη θλίψη ο τρόμος χάνονταν μέσα στο μαύρο σύγγεφο
Πίσω! και πια χωρίς φτερά στο μέτωπο
Πίσω! και πια χωρίς καρφιά στα πόδια
Εκεί που γδύν' η θάλασσα τ' αμπέλια και τα ηφαίστεια
Στους κάμπους της πατρίδας πάλι και με το φεγγάρι αλέτρι
Πίσω! Στα μέρη όπου λαγωνικά τα δάχτυλα
Μυρίζονται τη σάρκα κι όπου η τρικυμία βαστά
Όσο ένα γιασεμί λευκό στο θέρος της γυναίκας!

Κείνοι που επράξαν το κακό — τους πήρε μαύρο σύγγεφο
Ζωή δεν είχαν πίσω τους μ' έλατα και με κρύα νερά
Μ' αρνί, κρασί και τουφεκιά, βέργα και κληματόσταυρο
Παππού δεν είχαν από δρυ κι απ' οργισμένο άνεμο
Στο καραούλι δεκαοχτώ μερόνυχτα
Με πικραμένα μάτια·
Τους πήρε μαύρο σύγγεφο — δεν είχαν πίσω τους αυτοί
Θείο μπουρλοτιέρα, πατέρα γεμιτζή
Μάνα που να 'χει σφάζει με τα χέρια της
'Η μάνα μάνας που με το βυζί γυμνό
Χορεύοντας να 'χει δοθεί στη λευτεριά του Χάρου!

Κείνοι που επράξαν το κακό — τους πήρε μαύρο σύγγεφο
Μα κείνος που τ' αντίκρισε στους δρόμους τ' ουρανού
Ανεβαίνει τώρα μοναχός και ολόλαμπρος!

ΙΒ´

Με βήμα πρωινό στη χλόη που μεγαλώνει
Ανεβαίνει μοναχός και ολόλαμπρος...

Λουλούδια αγοροκόριτσα του κρυφογνέφουνε
Και του μιλούν με μια ψηλή φωνή που αγχίζει στον αιθέρα
Γέρνουν και κατ' αυτόν τα δέντρα ερωτευμένα
Με τις φωλιές χωμένες στη μασχάλη τους
Με τα κλαδιά τους βουτηγμένα μες στο λάδι του ήλιου

Θαύμα — τι θαύμα χαμηλά στη γη!
Άσπρες φυλές μ' ένα γαλάζιο υνί χαράζονε τους κάμπους
Στράφτουν βαθιά οι λοφοσειρές
Και πιο βαθιά τ' απρόσιτα όνειρα των βουνών της άνοιξης!

Ανεβαίνει μοναχός και ολόλαμπρος
Τόσο πωμένος από φως που φαίνεται η καρδιά του
Φαίνεται μες στα σύννεφα ο Όλυμπος ο αληθινός
Και στον αέρα ολόγυρα ο αίμος των συντρόφων...
Τώρα χτυπάει πιο γρήγορα τ' όνειρο από το αίμα
Στους όχτους του μονοπατιού συνάζονται τα ζώα
Γρυλίζουν και κοιτάζουνε σα να μιλούνε
Ο κόσμος όλος είναι αληθινά μεγάλος
Γίγας που κανακεύει τα παιδιά του

Μακριά χτυπούν καμπάνες από κρύσταλλο
Αύριο, αύριο λένε, το Πάσχα τ' ουρανού!

Π'

Μακριά χτυπούν καμπάνες από κρύσταλλο—

Λένε γι' αυτόν που κάηκε μες στη ζωή
Όπως η μέλισσα μέσα στου θυμαριού το ανάβρυσμα·
Για την αυγή που πνίγηκε στα χωματένια στήθια
Ενώ μηνούσε μιαν ημέρα πάλλαμπρη·
Για τη νιφάδα που άστραψε μες στο μυαλό κι εσβήστη
Τότες που ακούστηκε μακριά η σφυριγματιά της σφαίρας
Και πέταξε ψηλά θρηνώντας η Αλβανίδα πέρδικα!

Λένε γι' αυτόν που μήτε καν επρόφτασε να κλάψει
Για τον βαθύ καημό του Έρωτα της ζωής
Που είχε όταν δυνάμωνε μακριά ο αγέρας
Και κράζαν τα πουλιά στου χαλασμένου μύλου τα δοκάρια
Για τις γυναίκες που έπιναν την άγρια μουσική
Στο παραθύρι ορθές σφίγγοντας το μαντίλι τους
Για τις γυναίκες που απελπίζαν την απελπισιά
Προσμένοντας ένα σημάδι μαύρο στην αρχή του κάμπου

Ύστερα δυνατά πέταλα έξω απ' το κατώφλι
Λένε για το ζεστό και αγάιδευτο κεφάλι του
Για τα μεγάλα μάτια του όπου χώρεσε η ζωή
Τόσο βαθιά, που πια να μην μπορεί να βγει ποτέ της!

ΙΔ'

Τώρα χτυπάει πιο γρήγορα τ' όνειρο μες στο αίμα
Του κόσμου η πιο σωστή στιγμή σημαίνει:
Ελευθερία
Έλληνες μες στα σκοτεινά δείχνουν το δρόμο:
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
Για σένα θα δακρύσει από χαρά ο ήλιος

Στεριές ιριδοχτυπημένες πέφτουν στά νερά
Καράβια μ' ανοιχτά πανιά πλέουν μες στους λειμώνες
Τα πιο αθώα κορίτσια
Τρέχουν γυμνά στα μάτια των αντρών
Κι η σεμνότη φωνάζει πίσω από το φράχτη
Παιδιά! δεν είναι άλλη γη ωραιότερη...

Του κόσμου η πιο σωστή στιγμή σημαίνει!

Με βήμα πρωινό στη χλόη που μεγαλώνει
Ολοένα εκείνος ανεβαίνει
Τώρα λάμπουνε γύρω του οι πόθοι που ήταν μια φορά
Χαμένοι μες στης αμαρτίας τη μοναξιά
Γειτόνοι της καρδιάς του οι πόθοι φλέγονται
Πουλιά τον χαίρετούν, του φαίνονται αδερφάκια του
Άνθρωποι τον φωνάζουν, του φαίνονται συντρόφοι του
«Πουλιά καλά πουλιά μου, εδώ τελειώνει ο θάνατος!»
«Σύντροφοι σύντροφοι καλοί μου, εδώ η ζωή αρχίζει!»
Αγιάζι ουράνιας ομορφιάς γυαλίζει στα μαλλιά του

Μακριά χτυπούν καμπάνες από κρύσταλλο
Αύριο, αύριο, αύριο: το Πάσχα του Θεού!

www.snhell.gr